



United Nations
Nations Unies



International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za medije. Nije zvaničan dokument)

PRETRESNO VIJEĆE

Haag, 29. novembar 1996.

MEĐUNARODNI KRIVIČNI SUD IZREKAO PRVU PRESUDU O KAZNI: DESET GODINA ZATVORA ZA DRAŽENA ERDEMOVIĆA

Pretresno vijeće I Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju je u petak, 29. novembra 1996. godine, izreklo prvu presudu o kazni za zločin protiv čovječnosti, što je prva takva presuda nekog međunarodnog suda od suđenja u Nirnbergu i Tokiju.

Pretresno vijeće kojim je predsjedavao sudija Claude Jorda, čiji članovi su bili sudije Elizabeth Odio Benito i Fouad Riad, izreklo je Draženu Erdemoviću kaznu od deset godina zatvora.

Na na sjednici Vijeća koja je bila javan i kojoj je optuženi prisustvovao, predsjedavajući sudija pročitao je sažetak presude koji slijedi u nastavku.

Sažetak presude Pretresnog vijeća u predmetu Tužilac protiv Dražena Erdemovića 29. novembar 1996.

U svrhu odmjeravanja odgovarajuće kazne za Dražena Erdemovića, Vijeće je svoju odluku utemeljilo na pravnom i činjeničnom obrazloženju čiji ću sažetak ovdje iznijeti u glavnim crtama. Podsjećamo da će integralni i mjerodavan tekst presude (na francuskom) biti na raspolaganju javnosti odmah po završetku ove rasprave.

Izreka odluke s izrečenom kaznom biće pročitana na kraju ovog sažetka, budući da je optuženi prisutan u skladu sa pravilom 101(D) Pravidnika.

Elementi odluke koju su usvojile sudije su sljedeći:

Nakon historijata postupka, Vijeće je smatralo potrebnim, da prije obrazloženja, razmotri valjanost priznanja krivice optuženog.

Zatim je definisalo pravni okvir svoje nadležnosti tako što je iznijelo pravne odredbe i principe koje je smatra mjerodavnim u slučaju zločina protiv čovječnosti.

Najzad, Vijeće je analiziralo djela za koja se optuženi tereti, i to u svjetlu olakšavajućih okolnosti koje je sam iznio u svoju odbranu.

*

S obzirom na okolnosti izjave o krivici koju je dao Dražen Erdemović, Vijeće smatralo da, prije razmatranja merituma predmeta, mora razmotriti valjanost njegovog priznanja.

Vijeće je, stoga, prvo utvrdilo da je Dražen Erdemović već na prvom pojavljivanju pred Sudom izjavio da se osjeća krivim, te da to izjavljuje dobrovoljno i potpuno svjestan prirode optužbi i njihovih posljedica. Vijeće se oslonilo i na nalaze psihološkog vještačenja koje je i provedeno na osnovu naloga Vijeća.

Internet adresa: <http://www.icty.org>

Služba za medije/komunikacije

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. The Netherlands

Tel.: +31-70-512-5343; 512-5356 Fax: +31-70-512-5355

No, optuženi se u objašnjavanju svog ponašanja pozivao na situaciju nužde u kojoj se našao jer je morao slušati nadređenog oficira, te na fizičku i psihičku prinudu koja je bila rezultat prijetnji njegovom životu, kao i životu njegove supruge i djeteta.

Vijeće je posve legitimno moglo da se zapita da li se pomenuti elementi, koji sami za sebe jesu faktori za ublažavanje kazne, mogu takođe, uslijed dokazne snage koja im se pripisuje, smatrati elementima koji opravdavaju kriminalno ponašanje i koji kao takvi mogu dovesti u pitanje i samo postojanje zločina.

Vijeće želi prvo podsjetiti da je optuženikov izbor da se izjasni krivim dio strategije odbrane koji je i formalno predviđen pravilima postupka na snazi na Međunarodnom sudu. Tu je strategiju u potpunosti i svjesno slijedila odbrana.

Što se tiče naređenja nadređenog, jedinog što za ovakav slučaj predviđa Statut, to optuženog ne oslobađa krivične odgovornosti. To u najboljem slučaju može opravdati ublaženje kazne, ukoliko Međunarodni sud utvrdi da je to u skladu sa zahtjevima pravde.

Kad je riječ o fizičkoj i psihičkoj prinudi koja ide uz naređenje nadređenog - o čemu u Statutu nema ni riječi - Vijeće je proučilo kako su Nirnberški i drugi poslijeratni međunarodni vojni sudovi pravili razliku između prinude koja može osloboditi odgovornosti i opravdati zločin, te prinude koja može poslužiti kao motiv za ublaženje kazne.

Iako se mogućnost opravdanja koja proizlazi iz moralne prinude i stanja nužde kao posljedice naređenja nadređenog ne može u potpunosti isključiti, uslovi za primjenu tog opravdanja su naročito striktni. Činjenice na kojima se ono može zasnovati, pod pretpostavkom da su dokazane, moraju se ocijenjavati uz pomoć vrlo rigoroznih kriterija i razmotriti *in concreto*, posebno sa ciljem da se utvrdi da li optuženi, koji je doveden u položaj bez mogućnosti otpora, nije imao moralnog izbora.

Prilikom ostvarivanja svojeg suverenog diskrecionog prava, Vijeće je bez dileme usvojilo najstroži pristup budući da su u nadležnosti Međunarodnog suda najteži zločini protiv međunarodnog humanitarnog prava.

Međutim, zaključci izvedeni na osnovu činjenica predmeta, i rasprava u sudnici, ne omogućavaju sudijama da utvrde da izvedeni dokazi govore u prilog optuženikovom potpunom oslobođenju od odgovornosti. Okolnosti na koje se pozvala odbrana će se, stoga, uzeti u obzir kao olakšavajuće. Na tim osnovama Vijeće je potvrdilo valjanost izjave o krivici.

I. MJERODAVNO PRAVO I PRINCIPCI

Presuda o kazni u ovom predmetu prva je koju donosi Međunarodni krivični sud za neki zločin protiv čovječnosti.

Vijeće se, stoga, našlo pred nizom pravnih pitanja na koja je trebalo odgovoriti prije razmatranja težine počinjenih djela i optuženikove situacije.

Ovo su pitanja o kojima se raspravljalo, iznesena logičkim redoslijedom:

1. ljestvica primjenjivih kazni za optuženog kojem je utvrđena krivica za zločin protiv čovječnosti;
2. mjerodavni principi odmjeravanja kazne; i
3. izvršenje kazne.

1. Ljestvica primjenjivih kazni za optuženog kojem je utvrđena krivica za zločin protiv čovječnosti

U skladu s odredbama Statuta i Pravilnika, Međunarodni sud optuženiku koji je izjavio da se osjeća krivim može izreći samo kaznu zatvora, čije trajanje može ići do doživotnog.

Izuzev upućivanja na opštu praksu određivanja kazni zatvora na sudovima bivše Jugoslavije, o kojoj će biti riječi kasnije, zakonski tekstovi ne daju nikakve indikacije o trajanju zatvorske kazne za zločin protiv čovječnosti. Stoga je Vijeće utvrdilo karakteristike specifične za takve zločine i za odgovarajuće kazne na osnovu međunarodnog prava i nacionalnih pravnih sistema.

Kao što je rečeno u Nirnbergu i ponovljeno u rezoluciji Savjeta bezbjednosti kojom je osnovan Međunarodni krivični sud, zločini protiv čovječnosti su nečovječna djela "krajnje težine". Ti zločini povređuju čovjeka u njegovoj biti. Oni nadilaze čovjeka kao pojedinca jer se napadom na čovjeka ovdje negira sâmo čovječanstvo. Bilo da se, dakle, radi o Nirnbergu gdje su izrečene i izvršene najteže kazne, pa čak i smrtna, bilo o državama koje su u svoje zakonodavstvo uvele zločin protiv čovječnosti, ili o relevantnom zakonodavstvu bivše Jugoslavije, za zločin protiv čovječnosti predviđene su najteže kazne. Radi se o opštem pravnom principu koji priznaju svi narodi.

Što se tiče opšte prakse određivanja zatvorskih kazni na sudovima bivše Jugoslavije, kao što je navedeno u Statutu, Pretresno vijeće napominje da zločini protiv čovječnosti nisu, strogo uzevši, pomenuti u odredbama jugoslovenskog krivičnog zakonodavstva koje se odnose na "genocid i ratne zločine protiv civilnog stanovništva". Sudska praksa sudova u bivšoj Jugoslaviji nema ovdje većeg uticaja, prvenstveno zbog malog broja presuda. Shodno tome, Pretresno vijeće smatra da nije obavezano opštom praksom u vezi s kaznama u sudovima bivše Jugoslavije. Sudije su čak smatrale da bi pozivanjem na tu praksu, jedini standard za utvrđivanje raspona kazni, u skladu s principom *nullum crimen nulla poena sine lege* na koji takođe moguće pozvati se, rezultirao zanemarivanjem kriminalnog karaktera koji se univerzalno pripisuje zločinima protiv čovječnosti jer su takvi zločini već duže vrijeme dio međunarodnog pravnog poretka i i uz njih se vezuju najstrože kazne. Zbog toga, sudije su samo "konsultativno" razmotrile tu praksu.

2. Mjerodavni principi odmjeravanja kazne

Pretresno vijeće je uzelo u obzir faktore individualizacije kazne, kao i svrhu i funkcije kazne.

a) Faktori individualizacije kazne

Prema odredbama mjerodavnih pravnih normi, ovi faktori su prvenstveno težina krivičnog djela, lične prilike optuženog, postojanje otežavajućih odnosno olakšavajućih okolnosti, uključujući i značajnu saradnju optuženog s tužilaštvom.

Pretresno vijeće je odbacilo postojanje bilo kakvih otežavajućih okolnosti. Mimo činjenice da one nisu definisane Pravilnikom, Pretresno vijeće je mišljenja da okolnosti izvršenja zločina, koje bi mogle biti dodatna kvalifikacija njegove težine samo mogu poništiti efekat olakšavajućih okolnosti kao osnova za ublažavanje kazne.

Situacija je posve drukčija kada su u pitanju olakšavajuće okolnosti. Statut i Pravilnik nerestriktivno predviđaju okolnosti koje su, ako se dokažu, takve da mogu smanjiti stepen krivice optuženog i opravdati ublažavanje kazne. U ovom smislu, Vijeće uzima u obzir, između ostalog, kajanje.

Kao što je već rečeno, ublažavanje kazne na osnovu činjenice da je optuženi djelovao po naređenju izričito je navedena u Statutu, koji se po ovom pitanju ugleda na Statut Nirnberškog suda.

Činjenica da je optuženi djelovao po naređenju nadređenog često je pominjana pred međunarodnim i nacionalnim vojnim sudovima nakon Drugog svjetskog rata.

Nirnberški sud nije dovodio u pitanje prihvatljivost pozivanja na naređenje nadređenog u svrhu ublažavanja kazne, ističući, međutim, da naređenje koje je dobio neki vojnik da vrši ubistva ili mučenja, kršeći time međunarodno ratno pravo, nikada nije smatrano opravdanjem za takve surove činove: vojnik se na to može pozvati samo da bi dobio ublaženje kazne. Pravi kriterijum krivične odgovornosti nije ni na koji način stvar primljenog naređenja, nego moralnog izbora počinioca da izvrši djelo koje mu se stavlja na teret.

U svakom slučaju, Pretresno vijeće je uvjereneno da je odbacivanje odbrane zasnovane na naređenjima nadređenih, kao što je bila praksa na Nirnberškom sudu, bilo motivisano visokim rangom optuženih, te da je stoga, težina presedana njihovih presuda manja u slučaju optuženih koji imaju niži čin.

U svom izvještaju, generalni sekretar Ujedinjenih nacija se osvrnuo na pitanje naređenja nadređenog u vezi s prinudom, smatrajući da se naređenja nekog organa vlasti ili nadređenog lica mogu posmatrati "povezano s drugim strategijama odbrane, kao što je prinuda ili nepostojanje slobode izbora". Pretresno vijeće može prihvatiti takvu odbranu ukoliko optuženi dokaže elemente koji pokazuju postojanje nužde ili prinude, na koju se poziva.

Najzad, s obzirom na situaciju Međunarodnog suda koja je specifična po tome što on ne posjeduje svoju zatvorsku ustanovu, Pretresno vijeće uzima u obzir neizbježnu izolaciju u kojoj će se naći osuđenici, koji će morati izdržavati kazne u ustanovama često veoma udaljenim od mjesta odakle su.

b) Svrha i funkcija kazne za zločin protiv čovječnosti

Uzevši u obzir jedinstveni karakter Međunarodnog suda, Vijeće će razmotriti svrhu i funkciju kazne za zločin protiv čovječnosti, konkretno, zatvorsku kaznu.

Ni Statut, ni izvještaj Generalnog sekretara, ni Pravilnik ne navode izričito ciljeve koji se žele postići ovom kaznom. Stoga se, kako bi se oni definisali, prikladno pozvati na predmet i cilj postojanja samog Međunarodnog suda.

Vijeće je stoga analiziralo svrhu i funkcije kazne za zločin protiv čovječnosti s obzirom na međunarodno krivično pravo i nacionalne krivičnopravne sisteme, uključujući i bivšu Jugoslaviju.

Kako proizilazi iz dokumenata kojima je osnovan Međunarodni sud, zadaci koje mu je povjerio Savjet bezbjednosti, to jest odvracanje, reprobacija, retribucija i kolektivno pomirenje, elementi su šireg cilja Savjeta bezbjednosti da održi mir i sigurnost u bivšoj Jugoslaviji.

Jedini presedani u međunarodnom krivičnom pravu, međunarodni sudovi u Nirnbergu i Tokiju, ne navode izričito svrhu i funkcije izricanja kazni za ratne zločine i zločine protiv čovječnosti, ali pregled izjava potpisnika Londonskog ugovora upućuje na ciljeve opšteg odvracanja i retribucije.

Svrhu i funkcije kažnjavanja u nacionalnim krivičnopravnim sistemima često je teško precizno identificirati. One su višestruke i uglavom su uključene u Krivični zakon Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije. Nadležnost Međunarodnog suda se fundamentalno razlikuje od nadležnosti nacionalnih sudova koji kažnjavaju sve vrste krivičnih dijela, najčešće "obične" zločine.

U svjetlu gore navedene analize, Pretresno vijeće smatra da su najvažniji koncepti odvracanje i retribucija. Vijeće međutim, posebno insistira na reprobativnoj funkciji kao prijerenom cilju kažnjavanja za zločine protiv čovječnosti i stigmatizaciji ponašanja koje je u osnovi krivičnog djela.

3. Izvršenje kazne

Jedna od glavnih poteškoća s kojom se Međunarodni sud susreće odnosi se na mjesto i uslove izvršenja kazne. U svjetlu relevantnih tekstova, Pretresno vijeće napominje da se izvršenje zasniva na određivanju države izdržavanja kazne i na nadzoru Međunarodnog suda u pogledu uslova izvršenja zatvorske kazne na teritoriji te države.

Pretresno vijeće stoga smatra da državu u kojoj će se kazna izdržavati treba da odredi sekretar, nakon dogovora s predsjednikom Suda, te uz odobrenje predsjedavajućeg sudije vijeća koje je kaznu izreklo.

Pretresno vijeće namjerava, međutim, da uzme u obzir mjesto i uslove izvršenja kazne, u nastojanju da se poštuje princip legaliteta, obezbijedi ispravno provođenje pravde i ravnopravan tretman osuđenih lica.

Svaki optuženi bi zapravo trebao da zna moguće posljedice osuđujuće presude za međunarodni zločin. Pri izvršenju kazni mora se paziti na određeni nivo jednoobraznosti, bez obzira na državu u kojoj se kazna izdržava. Najzad, Pretresno vijeće se osjetilo pozvanim da pruži neke smjernice u izvršenju međunarodnih presuda.

U tom smislu, Pretresno vijeće smatra da, u skladu s principom jednakosti pred zakonom, ne smije biti bitnih razlika od države do države u izvršenju kazni. Vijeće preporučuje određeni stepen jednoobraznosti i dosljednosti u izvršenju međunarodnih krivičnih sankcija. Postoje dva obzira za koje Vijeće smatra da su ključna: poštovanje trajanja kazne i pridržavanje međunarodnih propisa koji se odnose na postupanje sa zatvorenima.

Što se tiče trajanja, država u kojoj se kazna izvršava ne smije preduzeti ništa što bi rezultiralo ukinućem ili preinačenjem kazne u smislu smanjenja.

Što se tiče postupanja sa zatvorenima, prema odredbama Statuta i Pravilnika, Međunarodni sud ima neka ovlašćenja u vezi s postupanjem s osuđenim licima. Pretresno vijeće smatra da izrečena sankcija i njeno izvršenje moraju uvijek biti u skladu s principima humanosti i dostojanstva koji prožimaju međunarodne norme na polju zaštite prava zatvorenika.

Nakon što je iznijelo pravne okvire, Pretresno vijeće će sada analizirati krivična djela koja su navedena u Optužnici protiv Dražena Erdemovića i okolnosti koje su dovele do počinjenja djela, s ciljem da odmjeri najprikladniju kaznu.

II. OKOLNOSTI OVOG PREDMETA

Pretresno vijeće prvo iznosi relevantne činjenice ovog predmeta i nakon toga razmatra njihovu dokaznu vrijednost, posebno iz ugla olakšavajućih okolnosti na koje se poziva optuženi.

1. Relevantne činjenice

Pretresno vijeće želi da podsjeti da su se djela za koja je Dražen Erdemović optužen dogodila u kontekstu događaja koji su uslijedili nakon pada srebreničke enklave. O ovim događajima je javno svjedočeno na raspravama održanim u skladu s pravilom 61 u predmetima protiv Radovan Karadžića i Ratka Mladića. Predmetna djela ukazuju na umiješanost tih optuženih u počinjenje zločina protiv čovječnosti, a potvrđena su izjavama velikog broja svjedoka, uključujući i svjedočenje optuženog. On je ta djela dalje potvrdio svojim priznanjem krivice. Ta djela su detaljno iznesena dalje u tekstu.

Prema javnom svjedočenju jednog istražitelja Tužilaštva, identifikovana su mjesta na kojima su počinjeni masakri za koje se optuženi tereti, čime su potvrđene izjave samog optuženog. Prva je farma Branjevo kod Pilice, gdje je približno 1.200 Muslimana ubila jedinica čiji je Dražen Erdemović bio pripadnik, a on je priznao svoje učešće u tim događajima. Drugo takvo mjesto je društveni dom u Pilici, gdje su, prema svjedočenju optuženog, pripadnici 10. diverzantskog odreda pogubili približno 500 Muslimana.

Što se tiče djela za koja je Dražen Erdemović optužen, Pretresno vijeće ih je razmotrilo onako kako su navedena u Optužnici i kako ih je optuženi formalno priznao

kada se potvrdno izjasnio o krivici i o njima dao opširniji iskaz na pretresu. Ovaj sažetak se neće baviti tim pitanjem.

Pretresno vijeće se posebno trudilo da razmotri ova djela iz ugla težine počinjenog zločina i olakšavajućih okolnosti na koje se pozvao optuženi. Prilikom odmjeravanja kazne, ti obziri će biti glavno utemeljenje obrazloženja presude o kazni.

2. Težina djela i olakšavajuće okolnosti

Pretresno vijeće je bilo mišljenja da je dokazana izuzetna težina krivičnog djela: učešće u ubistvu 1.200 nenaoružanih civila koje je trajalo pet sati, 16. jula 1995. godine. Prema svojim tvrdnjama, Dražen Erdemović je odgovoran za ubistvo između deset i 100 ljudi.

Što se tiče olakšavajućih okolnosti, Pretresno vijeće je razlikovale dvije kategorije: prvo, okolnosti istovremene s krivičnim djelom, odnosno, mentalno stanje optuženog, stanje krajnje nužde u kojem tvdi da je bio u vrijeme počinjenja djela, te njegov nizak vojni rang; drugo, okolnosti koje se odnose na stav optuženog nakon počinjenog zločina, odnosno, grižnja savjesti koju je pokazao, njegova spremnost da se preda Međunarodnom sudu i njegova saradnja sa Tužilaštvom.

Najzad, Pretresno vijeće je razmotrilo određene crte ličnosti Dražena Erdemovića u svjetlu njegovog iskaza, javna svjedočenja svjedoka X i Y, kao i završnu riječ njegovog branioca.

a) Olakšavajuće okolnosti istovremene sa krivičnim djelom

i) Pretresno vijeće nije prihvatilo argument odbrane u vezi s *mentalnim stanjem* optuženog u vrijeme kada su djela počinjena. Nije bilo ničega ni u svjedočenjima niti u izvještajima vještaka što bi omogućilo donošenje bilo kakvih zaključaka u vezi s duševnim stanjem optuženog u vrijeme počinjenja zločina.

ii) Stanje krajnje nužde proisteklo iz prinude i naređenja nadređenih

Kako bi utvrdilo dokaznu vrijednost Pretresno vijeće je tražilo odgovore na nekoliko pitanja:

- Da li je optuženi mogao izbjeći situaciju u kojoj se zatekao?
- Da li je optuženi bio suočen sa neprikosnovenim naređenjem o koje se nikako nije mogao oglušiti?
- Da li su optuženi ili neki članovi njegove uže porodice bili u neposrednoj ili kratkoročnoj smrtnoj opasnosti?
- Da li je optuženi imao slobodu izbora da se suprotstavi dobijenom naređenju? Ako jeste, da li je pokušao da se suprotstavi tom naređenju?

Pretresno vijeće je napomenulo da se verzija događaja kako ih je opisao optuženi može smatrati vjerodostojnom. Vijeće je takođe svjesno opšte atmosfere koja je vladala u Srebrenici u vrijeme pada enklave i kada su se dogodili događaji koji su iz toga proistekli. Međutim, u vezi s okolnostima koje pokazuju ličnu situaciju optuženoga i koje bi mogle biti osnova za priznanje olakšavajućih okolnosti, odbrana nije izvela nijednog svjedoka, vještaka ili neki drugi dokaz koji bi potvrdio ono što je izjavio Dražen Erdemović.

Sudije stoga smatraju da ne mogu da prihvate odbranu koja se zasniva na krajnjoj nuždi.

iii) Potčinjeni položaj u vojnoj hijerarhiji

Dražen Erdemović je izjavio da je bio narednik i kao takav komandovao jednom malom jedinicom. Navodno je taj čin izgubio prije nego što su se dogodili događaji koji mu se stavljaju na teret. Međutim, ni jedan dokument ne potvrđuje njegov čin u vojnoj

hijerarhiji. Optužnica, po kojoj se optuženi izjasnio krivim, opisuje ga kao vojnika 10. diverzantskog odreda.

Pretno vijeće smatra da Dražen Erdemović, koga tužilac opisuje kao pripadnika nižeg ranga vojske bosanskih Srba, u trenutku kada su se događaji desili nije imao nikakav nadređen položaj.

b) Olakšavajuće okolnosti u vezi sa stavom optuženog nakon izvršenja krivičnih djela

i) Grižnja savjesti i spremnost da se preda Sudu

Osjećaj grižnje savjesti Dražena Erdemovića za zločine koje je počinio je evidentan je iz njegovih izjava, njegovog držanja i mišljenja medicinskih vještaka.

Pretno vijeće ističe dosljednost s kojom je optuženi nedvosmisleno izrazio svoju odgovornost za masakr u Branjevu i grižnju savjesti zbog toga. Želja da olakša svoju savjest je izražena njegovom spremnošću da se preda Međunarodnom sudu kako bi odgovarao za svoja djela i njegovim priznanjem krivice. Medicinski vještaci su napomenuli depresivno stanje u kojem je došao u Haag, praćeno osjećajem krivice.

Pri odmjeravanju kazne, Pretno vijeće prihvata kajanje koje je optuženi pokazao.

ii) Saradnja sa Tužilaštvom

Tužilac je više puta pomenuo saradnju optuženog, koju je okarakterisao kao značajnu, potpunu i neuslovljenu. Tužilac je izjavio da bez izjave optuženog ne bi saznao za četiri incidenta, uključujući masakre na farmi Branjevo i u društvenom domu u Pilici.

Druge informacije koje je pružio Dražen Erdemović su omogućila Tužilaštvu da stekne bolje razumijevanje geografskog područja na kojem su ti masakri izvršeni, logističkih resursa koji su korišteni, te imena i identiteta više lica koja su odgovorna za ta djela. Optuženi je dao ključno svjedočenje za postupke protiv Radovana Karadžića i Ratka Mladića.

Pretno vijeće smatra da se saradnji optuženog sa Tužilaštvom mora dati značajna uloga u ublažavanju kazne.

c) Crte ličnosti optuženog

Pretno vijeće je saslušalo optuženog o njegovom djetinjstvu, školovanju i profesionalnom usavršavanju, te trenutnoj porodičnoj situaciji. Vijeće je uzelo u obzir svjedočenja svjedoka odbrane X i Y i upoznalo se s nalazima medicinskih vještaka.

Na osnovu tih elemenata, uzetih zajedno, Pretno vijeće je mišljenja da je prikladno da se naročito uzme u obzir relativna mladost optuženog u vrijeme kada su zločini počinjeni, njegova sadašnja porodična situacija, činjenica da ne predstavlja opasnost za okolinu, njegovo spasavanje svjedoka X, i niz osobina koje svjedoče da je popravljivog karaktera.

Nakon analize svih elemenata koje je imalo na raspolaganju, Vijeće se uvjerilo, s obzirom na immanentnu težinu zločina koje je počinio, da u slučaju Dražena Erdemovića treba uzeti u obzir olakšavajuće okolnosti koje se zasnivaju na sljedećim elementima:

- na dobi optuženika u vrijeme događaja i njegovom potčinjenom položaju u vojnoj hijerarhiji;
- na grižnji savjesti koju je pokazao, spremnosti da se preda Međunarodnom sudu, priznanju krivice i saradnji koju je pružio Tužilaštvu;
- na činjenici da ne predstavlja opasnost za okolinu, te popravljivom karakteru njegove ličnosti .

PRETRESNO VIJEĆE I

IZ NAVEDENIH RAZLOGA

Na javnoj raspravi u prisustvu stranaka, u prvostepenom postupku,
U skladu sa članovima 23, 24 i 27 Statuta, te pravilima 100, 101 i 103 Pravilnika o postupku ,

S obzirom na optužnicu koja je potvrđena 29. maja 1996.,
S obzirom na izjavu Dražena Erdemovića od 31. maja 1996. kojom je izjavio da se osjeća krivim za zločin protiv čovječnosti, prema članu 5(a) Statuta

Razmotrivši podneske obje strana,

Saslušavši završne riječi Tužilaštva i odbrane,

U SVRHU KAŽNJAVANJA ovog zločina,

OSUĐUJE Dražena Erdemovića, rođenog 25. novembra 1971. u Tuzli

na zatvorsku kaznu u trajanju od deset godina;

ODLUČUJE da od ukupne kazne oduzme vrijeme koje je osuđeni proveo u pritvoru do dovođenja na Međunarodni sud i do izricanja presude ovog Vijeća izreklo presudu, odnosno od 3. marta 1996. do današnjeg dana;

ODLUČUJE da će sekretar Suda, nakon savjetovanja s predsjednikom Suda i uz odobrenje predsjedavajućeg sudije ovog Pretresnog vijeća, odrediti državu u kojoj će se kazna izdržavati; i

ODLUČUJE da ova presuda stupa na snagu odmah.

Sastavljeno na francuskom i engleskom, a originalom se smatra francuska verzija.

Dana 29. novembra 1996.

U Haagu, Nizozemska
